

Inspreektekst Arine van der Ham – Commissievergadering Gemeenteraad Dordrecht 12 november over de intentieverklaring tussen gemeenten en Chemours

Beste leden van de commissie die ziet op het dossier Chemours,

Allereerst hartelijk dank dat ik vanavond bij u op deze manier mag inspreken. Ik ben hier vanavond om me uit te spreken over de wending die de rechtszaak van de gemeente tegen Chemours heeft genomen. Voor de zomer ontvingen we het nieuws dat er een intentieverklaring is getekend om, en ik zeg het even simpel, er samen uit te komen.

Maar wat betekent dat? Voor de gemeente, de inwoners, en ook voor de andere lopende - en komende- rechtszaken tegen Chemours. Samen met vier anderen, waaronder mijn vriendin Nienke die hierna zal inspreken, zijn we de strafrechtelijke aangifte in samenwerking met Benedicte Ficq gestart. De consequenties voor die zaak wil ik ook naar voren brengen.

Er samen uitkomen betekent, dat er geen einduitspraak komt van de rechter. Alleen het stuk dat in het tussenvonnis staat, blijft staan. Daarvan kan gebruik gemaakt worden door iedereen die in de toekomst nog een zaak tegen Chemours, of tegen een andere vervuiler, wil aanspannen. Wat er tussen de gemeente en Chemours verder nog wordt afgesproken, heeft die status niet.

Dus wil je later een vervuiling van na 1998 voorleggen, zal de bewijsvoering (deels) opnieuw moeten worden gedaan. Je kunt je voorstellen dat dat voor burgers een stuk moeilijker te organiseren is dan voor de gemeente. Zeker gezien het feit dat een groot deel van de Dordtenaren rondom Chemours de middelen niet heeft om een procedure te financieren.

Dat de bewijsvoering ook voor de gemeente moeizaam is, begrijpen we. Het is hoe dan ook pionieren tegen een partij die de kennis en expertise al decennialang in huis heeft en er tot op de dag van vandaag voor kiest deze binnenskamers te houden.

Als het niet tot een eindvonnis komt, zal zowel in de strafzaak, als in een individuele of gezamenlijke claim van burgers - om de eigen grond en leefomgeving schoon te krijgen - meer onderzoek moeten worden gedaan om de bewijsvoering rond te krijgen. Het gaat om zoveel meer dan om het type verontreiniging in de periode zoals dat nu in het tussenvonnis vastligt. Het raakt ons allemaal.

Dan is er nog het element finale kwijting. Geen enkele partij zal er samen uit willen komen, als daar niet ook wordt afgesproken dat een dossier wordt afgesloten. Deze finale kwijting is, in meerdere opzichten, problematisch. Met de door de gemeente ingezette juridische expertise zal het niet een kwijting op alle vlakken komen, daar kunnen we gelukkig van uitgaan.

Maar... Het gaat om vervuiling waarvan we de totale omvang en impact nog niet kennen. Die nog steeds dagelijks in onze leefomgeving toeneemt. Alles waar wat over wordt afgesproken, wordt definitief afgesloten. Ter illustratie, als er met Chemours wordt afgesproken dat de zwemplas wordt doorgespoeld, wat gebeurt er dan daarna? En wat heeft dit voor zin als al het water er omheen, en het grondwater, nog steeds dagelijks vervuild wordt? Het voelt als een doekje voor het bloeden. En natuurlijk, is iets beter dan

niets. Maar u begrijpt mijn standpunt hopelijk ook wel. Wat moeten we doen om de lucht of het drinkwater schoon te krijgen? En als we ons huis PFAS-vrij willen stoffen? Of de gezondheidsschade beëindigen? Is Chemours dan nog thuis? Of is er een juridisch haakje gecreëerd waardoor de deur dicht zit.

Zou de gemeente de zaak wel afmaken bij de rechter, komt er in ieder geval ook een vonnis over de periode 1998 - 2012. En ja, dat kunnen we ook verliezen. Maar dan hebben we als stad in ieder geval altijd met 1 mond gesproken. Dat deze verontreiniging moet stoppen en dat de schade door de vervuiler moet worden opgeruimd. en er bestaat de mogelijkheid tot hoger beroep. Wat dat betreft zie ik liever een gemeente die voor haar inwoners gaat en blijft staan, zonder daarvoor een deal te moeten sluiten met een van de grootste vervuilers van deze eeuw.